

דם שנעשתה בו זריקה, ושוב אינו ראוי לזריקה, כי נחשב שכבר נעשתה עבודה בדם זה, וממילא לא יועיל שיחזור הכשר ויקבל ויזרוק, או שנאמר, שזריקת פסול לעבודה, אינה נחשבת זריקה כלל, וממילא אינה עושה דין שיריים לדם הנותר, ויחזור הכשר ויקבל.

אמר ליה רבי יוחנן: איז לך זריקה פסולה

שאין זו עבודה כלל. ולכך **אם יש דם הנפש**, יחזור כהן הכשר לעבודה ויקבל דם אחר מהבהמה, וזורקו.

בעא מיניה ריש לקיש מרבי יוחנן: מי שהוא פסול לעבודה, וקיבל¹¹ וזרק את הדם, מהו שיעשה את הדם הנותר בצואר הבהמה¹² שיריים? האם נאמר, כיון שזרק הפסול לעבודה את הדם, חל בדם הנותר דין שיריי

עושה שיריים, ומדוע נקט רש"י את הספק באופן שגם הקבלה נעשתה על ידי פסול?!

12. כן פירש רש"י. והתוס' [ד"ה פסול] הביא בשם הר"ר אפרים שהעמיד הספק על שיריי הדם בכלי שזרק ממנו הפסול, האם מאחר וכל הפסולין שעלו על גבי המזבח לא ירדו, הרי יש לדם זה דין שיריי נתינה שדינם להישפך אל יסוד המזבח, או אין נחשבים שיריים ואסור לשופכם ליסוד, אלא ישפכו לאמה שבעזרה. וכתב בכתבי הגרי"ז, שמשמע מדברי התוס', שוודאי חל על דם זה דין שיריי נתינה, וכל הספק הוא אם יש עליו פסול וישפך לאמה או לא.

והקשה הגרי"ז, כיון שדין שפיכת שיריים ליסוד, הנו מדיני הקרבן, ואינו תלוי רק בדין הנתינה אם ריצתה או לא, הרי שהיות ונפסל הקרבן מחמת זריקת הפסול, כיצד יותר לשפוך את דמו ליסוד?!

ולכך העמיד דברי התוס' באופן שהיתה זריקת כשר מכוס אחד, ואחרי כן זרק הפסול מכוס אחר שבזה לא נפסל הזבח אחר שהיתה בו כבר זריקת כשר, וכיון שדם הכוס השני אינו נחשב שיריי נתינת דם הכוס הראשון [כפי שנפסק להלכה], הרי שהסתפקה הגמרא האם נתינת הפסול נותנת דין שיריים לדם הנותר בכוס, כיון ששמה זריקה, וישפך ליסוד, או שנדחה הדם מחמת זריקת הפסול ואסור לשופכו

חולין בעזרה, ואף ריש לקיש מודה בזה, ומחלוקתם היא, באופן שהעלה אברים אלו לשם עצים, כיון שמבואר בתוס' לקמן [עז] שהעלאת חולין בעזרה לשם עצים מותרת, הרי שבחיה טהורה סובר רבי יוחנן שאעפ"י שאינו עובר משום חולין בעזרה, מכל מקום אסור משום לאו הבא מכלל עשה של "מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" ועצים קרויים קרבן, כמבואר בתוס' במנחות [כ ב], וריש לקיש סובר שלא נאמר איסור בפסוק זה.

ובאבי עזרי [איסורי מזבח ה ה] תמה, שהרי הגמרא בהמשך, מקשה על ריש לקיש מהברייתא שמבואר בה שאם הביא חיה טהורה אינה כשרה לקרבן, וכן מבואר בדברי רש"י שכתב "בהמה מצווה להקריב וחיה רשות", הרי מבואר שעוסק בקרבן ולא בהעלאה לשם עצים, וודאי שאף חיה היא קרבן, ורק שאין מצווה בהקרבתה אלא רשות בלבד.

11. כתבו התוס' [ד"ה פסול] שבקבלה בלבד לא הסתפקה הגמרא, כי וודאי אין קבלת פסול עושה שיריים, וכפי המבואר במשנה שאם קיבלו הפסולין במחשת פסול, יחזור הכשר ויקבל. וברש"י העמיד את ספק הגמרא באופן שקיבל הפסול את הדם וזרקו. והקשה בכתבי הגרי"ז, הלה עיקר דין שיריים נעשה על ידי הזריקה, וא"כ הוא הדין בנעשתה קבלה על ידי כשר, והזריקה על ידי פסול, יש להסתפק אם זריקתו